

Hallássérült Hívek Hírlapja

XXXI. évf. 8. szám

2018. augusztus

LITURGIKUS „B” év

(Kis misekönyvben a szentmise rendje: 11-23. oldal, könyörgések és olvasmányok szövege/továbbiakban: szöveg oldal.)

Augusztus

5. Évközi 18. vasárnap

(szöveg 265-268. old., pref.: 32-35. old.)

12. Évközi 19. vasárnap

(szöveg 269-272. old., pref.: 32-35. old.)

15. NAGYBOLDOGASSZONY

(szöveg 374-378. old., pref.: 377. old.)

19. Évközi 20. vasárnap

(szöveg 273-276. old., pref.: 32-35. old.)

20. SZENT ISTVÁN KIRÁLY ÜNNEPE

(szöveg 379-383. old., pref.: 382. old.)

26. Évközi 21. vasárnap

(szöveg 277-280. old., pref.: 32-35. old.)

HALLÁSSÉRÜLTEK SZENTMISÉI

Budapest:

✠ **Piarista Gimnázium Kápolnája,**
V. kerület, Budapest, Piarista
utca 1.

augusztus 12. és 26.

vasárnap délután 3 órakor

Vidéken:

Hely	Mikor?	Hány órákor?
Miskolc	aug. 12., szept. 9.	15.00
Pécs	aug. 5., szept. 2.	14.00

TUDNIVALÓK

Katolikus Hallássérült Pasztoráció

1052. Budapest, Piarista köz 1.
Tel/fax.: 06 1 266 0529; SMS: 06
30 432 23 11

Ügyfélfogadási időpont:

**Hétfő, szerda és péntek: 10:00-
14:00**

Kedden és csütörtökön nincs
ügyfélfogadás.

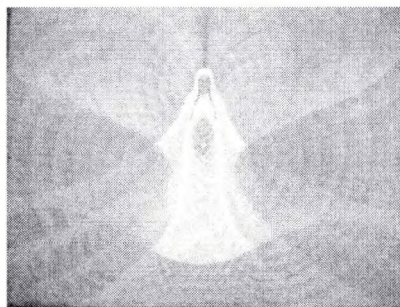
FIGYELEM! FIGYELEM! FIGYELEM!

De még nem végleges! Ígérjük, hogy folyamatosan fogjuk tájékoztatni a kedves hallássérült Testvéreinket a Heti Mellékletben, a sms-ben, a facebookon.

AUGUSZTUSI SZENTMISE A PIARISTÁKNÁL

AUGUSZTUS	
5.	NINCS SZENTMISE
12.	Lauer Tamás diákónus
19.	NINCS SZENTMISE
26.	Suló Lajos atya

NAGYBOLDOGASSZONY

A Katolikus Egyház augusztus 15-én Szűz Mária halálát és mennybevételét, vagyis Nagyboldogasszony napját ünnepli.

Az ősegyházig visszanyúló hagyomány szerint a Megváltó édesanyjának, Máriának holttestét nem engedte át a földi enyészetnek, hanem röviddel halála után föltámasztotta és magához emelte a mennyei dicsőségbe.

Jeruzsálemben az 5. században már biztosan megemlékeztek a Boldogságos Szűz égi születésnapjáról. Az ünnepet Dormitio sanctae Mariae, azaz „a szentséges Szűz elszenderülése” névvel illették. A 6. század során egész Keleten elterjedt az ünnep. Róma a 7. században vette át, s a 8. századtól kezdve Assumptio beatae Mariae-nak, azaz „a Boldogságos Szűz mennybevételé”-nek nevezték. XII. Piusz pápa 1950. november 1-jén hirdette ki hittételként, hogy a „Boldogságos Szűz Mária földi életpályája befejezése után testével és lelkével együtt felvétetett a mennyei dicsőségbe”.

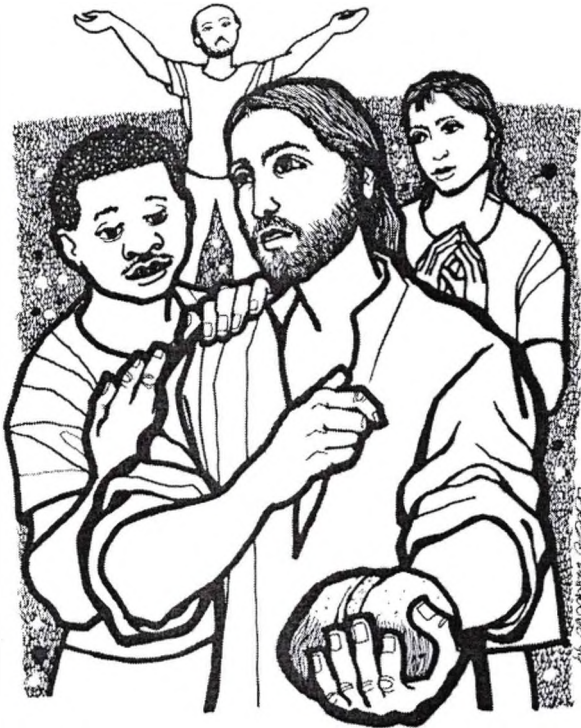
Szent István király olyan fontosnak tartotta Mária égi születésnapját, hogy ezen a napon ajánlotta Magyarországot Szűz Mária oltalmába. Ezért nevezzük őt Magyarországot égi pártfogójának, vagyis Patrona Hungariae-nak. Szent István 1038-ban Nagyboldogasszony napján hunyt el.

Nagyboldogasszony hazánkban olyan kötelező ünnep (ezeken a katolikusoknak az Egyház szentmisén való részvételt ír elő), amely nem szükségszerűen esik vasárnapra.

EVANGÉLIUM

Szent János könyvéből

(Jn 6, 24-35)

Egyik nap Jézus hosszú ideig tanította az embereket. Estefelé az emberek éhesek voltak, de sehol nem lehetett vásárolni kenyeret. Akkor Jézus megáldott öt kenyeret és két halat. Ebből a kevés ennivalóból 5 ezer ember jóllakott. Az emberek látták, hogy nagy csoda történt.

Azután az apostolok hajóba szálltak és Kafarnaumba mentek. Jézus később utánuk ment. A sok ember is hajóba szállt és Jézus után mentek Kafarnaumba. Mindenkinek nagyon tetszett, hogy Jézusnak nagy hatalma van, Jézus kenyeret tud adni.

Jézus azt mondta az embereknek: „Ti nem a csodajel miatt jöttetek hozzám. Ti azért jöttetek, mert kenyeret kaptatok és jóllaktatok. A földi kenyér elfogy, vagy megromlik. Azért én azt mondom nektek, hogy kívánjatok másfajta kenyeret. Olyan kenyeret kívánjatok, ami nem romlik és nem fogy el soha. Én olyan kenyeret adok nektek, ami örökre megmarad.”

Az emberek azt mondták Jézusnak: „Adjál nekünk olyan kenyeret, ami örökre megmarad.”

Jézus így felelt: „Én vagyok az élő kenyér. Aki hozzám jön és hisz bennem, az örökké él és feltámad a világ végén.”

SZENT ISTVÁN KIRÁLY

Magyarok fénye,
Ország reménye,
Légy áldott,
Szent István király!

Szép magyar néped
Krisztushoz vitted,
Légy áldott,
Szent István király!

Augusztus
11. szadika

A MI ESEMÉNYÜNK

Hittantábor Dunapataj-Szelídi tónál

2018. június 25-30.-ig tartott a hittantábor Dunapataj-Szelídi-tónál, szállást kaptunk a Szelíd Gyöngye Üdülőházban, közvetlenül a tóhoz. Nagyon szép helyen élvezhettük a hittantábor napjait, az időjárás viszont nem igazán kegyes volt hozzánk. Rossz idő esetén nem unatkoztunk. Mindennap háromszori étkezést kaptunk a Tószálló Éttermében.

A jó időt kihasználva, egyszer fürödtünk a csodálatos tóban, vízbicikliztünk is. Átugrottunk a faluba is, ahol megtekintettük az Unitárius Templomot, ami ma már műemlék és néha ad otthont a rendezvényeknek. Ebben a faluban már nincs unitárius hívő ember. Az unitárius vallás csak abban különbözik a katolikus vallástól, hogy az unitáriusok nem hisznek a Szentháromságban. Az unitárius vallás Erdélyből származik, de manapság is rengeteg

unitárius él Magyarországon is. Az unitárius templom érdekessége az, hogy a templom tornyát kizárólag a fából építették. Az unitárius templom vezetője, Schill Tamás felajánlotta, hogy átmenjünk a Múvelődési Házba, ahol pár érdekes kiállítás várt ránk. Egyik kiállítás a halászatról szól, hiszen főleg halászat volt a foglalkozás a Szelídi-tónál. Schill Tamás nagyon türelmes volt a gyerekekhez, megmutatta a különböző hálókat (csapda, nyomó, dobó), amikkel régen a halászok kifogták a halakat. Egy érdekes csónakot is mutatott meg, aminek az alja lyukas volt, mégsem süllyedt el, és a vízzel teli tárolóban tartották a kifogott halakat, így élve hagyták. Az oltár megmaradt az egyik kápolnából, amit a háború ideje alatt elpusztítottak, de az oltárt megőriztek. Másik teremben pedig a legrégebbi rádiók, tévék, hangszerek voltak kiállítva. A mai gyerekek nehezen felfoghatták, hogy régen csak egy tévéadás volt, most pedig több mint 100 féle tévécsatorna van. Meg azt is, hogy két márka volt: ORION és VIDEOTON. Ott volt egy „gondolkodó szék” is, amit a család feje használhatott, ott pipázva, gondolkozva ülhetett. A nőknek, asszonyoknak tilos volt ott ülni. Ezt a termet Kodály Zoltán híres zeneszerzőre keresztelték.

Schill Tamás végtelen türelmének, érthető artikulációjának köszönhetően tudtam tolmácsolni a gyerekeknek, köszönjük szépen neki!

Kalocsán is jártunk, Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye fővárosában. A főegyházmegyét dr. Bábel Balázs érsek vezet 1999 óta. Erdődi Ferenc atya, a Hallássérült Pasztoráció referense a Székesegyház oltaránál várt ránk, szentmisét hallgattunk. Közben dr. Bábel Balázs érsek meg is látogatott bennünket és a finom cukorkákkal kedveskedett a gyerekeknek. A szentmise után a Múzeum rekonstruálójá, kedves hölgy a Szent István királyunk használta tárgyait megmutatta nekünk: a pásztorbot, kehely, kereszt, gyűrű, minden nagyon egyszerű volt, nem feltűnő. Legalább 1000 évesek. Lementünk az altemetőbe is, ahol Szent Asztrik érsek, Kalocsa első érseke csontjait láthattuk. Átmentünk a látogatóközpontba, ott többfelét megcsodáltuk: a püspökök miseruháit, palástjait, cipőit; kincstárat; festményeket; oltárképeket. Még nincs vége a Székesegyház rekonstruálásának, több helyen tárnak fel több kincset. Jövőre remélhetőleg kész lesz minden, talán újra megyünk, ha jó Isten akarja.

A múzeumlátogatás után kimentünk a piacra és a lángosokat majszoltuk. A kis ebéd után nézelődést folytattuk a Paprika Múzeumban. Ott is sok érdekességet hallottunk, pl. a fűszerpaprika készítését csak a kézzel végzik, nem a géppel, hogy jó minőségű legyen a fűszer. Köszönjük szépen a türelmes tolmácsolást, Erdődi Ferenc atya! Ennek a kiránduló napnak végét a fagyizással, kávézással zártuk le. Fáradtan tértünk vissza az üdülőházba.

Kirándulásokon kívül az ügyességi versenyek, rajzversenyek, kézműves foglalkozások és a kihagyhatatlan számháború is volt a programok között.

Mindannyian jól éreztük magunkat, kisebb-nagyobb problémák ellenére nagyon megszerették egymást a budapesti és váci gyerekek. Köszönjük szépen a támogatásokat, Erdődi Ferenc atya, MKPK és a váci püspökség!

Reméljük, hogy jövőre is leszünk együtt máshol.

EGYHÁZI HÍREK

FERENC PÁPA KINEVEZTE MICHAEL A. BLUME-OT MAGYARORSZÁG APOSTOLI NUNCIUSÁVÁ

Ferenc pápa kinevezte Michael A. Blume, alessanói címzetes érseket Magyarország apostoli nunciussá - közölte a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia titkársága szerdán az MTI-vel.

Az amerikai származású verbita szerzetes ezt megelőzően Ugandában volt vatikáni nagykövet. A tájékoztatás szerint Michael A. Blume South Bend-ben (Indiana, Amerikai Egyesült Államok) született 1946. május 30-án. 1972. december 23-án szentelték pappá. Teológiai tanulmányait Rómában, a Pápai Gergely Egyetemen végezte. 1975 és 1983 között teológiát tanított a ghánai Cape Coast Regionális Szemináriumban. 1983 és 1990 között az Isteni Ige Társasága ghánai, benini és togói tartományfőnöke, 1990 és 1994 között a társaság egyetemes titkára volt. 1995-től a Kivándorlók és Utazók Lelkipásztori Gondozásának Pápai Tanácsánál teljesített szolgálatot. 2005-től Benin és Togo, 2013-tól Uganda apostoli nunciussáként dolgozott - olvasható a közleményben. Elődje, Alberto Bottari de Castello 2011-től volt szentszéki nagykövet Budapesten.

ÖTVEN ÉVES A VÁGÁSHUTAI TEMPLOM

A zempléni kis faluban ez alkalomból ünnepi szentmisét mutatott be Ternyák Csaba egri érsek július 1-jén.

Ez a nap a találkozásról szól – mondta el beszédében az egri főpásztor hangsúlyozva, csodálatos dolog, hogy a különböző generációk képviselői, régi barátok, akik korábban elszármaztak erről a településről, most épp a Sarlós Boldogasszony tiszteletére szentelt vágáshutai templomban köszönhetik egymást.

Az ünnepi szentmise körmenettel zárult.

(Szent István Televízió)

GYÖNGYÖSOROSZIBA LÁTOGATOTT AZ EGRI FŐPÁSZTOR

A Jó Pásztor Nővérek meghívására Gyöngyösorosziba látogatott az egri főpásztor július 2-án.

Ternyák Csaba elsőként szentmisét celebrált a község templomában. A mai nap Szűz Mária Erzsébetnél tett látogatásának ünnepnapja – emlékeztetett

szentbeszédében hozzátéve, az öröndetes rózsafüzér öröme buzdítja szívünket, életünk legnagyobb öröme pedig az, hogy az Isten jelen van benne.

Az mise után a közeli rendházba invitálták a főpásztort. A nővérek nagy örömmel és szeretettel készültek az érseki látogatásra.

A rend legfőképp a szociális területen tevékeny. Számos programjukkal segítik az elesetteket, rászorulókat. Az emberek közt élnek, hogy – elmondásuk szerint – Jézus irgalmas szeretetét a legközvetlenebb módon tudják továbbadni.

(Szent István Televízió)

ERŐVEL ÉS BÁTORSÁGGAL – EGERSZALÓK HARMINCÖTÖDSZÖR

„Nekilendülök annak, ami előttem van” mottóval a 35. Egerszalóki Ifjúsági Találkozó negyedik napja az úthoz szükséges erőgyűjtésről szólt. „Összegyűltünk Jézusnál, hogy formálódjunk, alakuljunk és lendületet vegyünk. Az életszentségre vagyunk meghívva” – fogalmazott július 14-én Palánki Ferenc.

Hevesi falvakon, hegyes-dombos vidéken át haladt Egerszalókra, az Egri Főegyházmezgye egyik legjelentősebb kegyhelyére menet a busz. A faluba érkezve nem kellett kérdezősködni, hova is kell pontosan menni. Messziről szólt a zene, a dombon a házak fölé magasodott a templom, a tetején a kereszttel mutatta az irányt. Az út a falun át egy nagy udvarba vezetett. Jobbról végig fel a domboldalon gyümölcsfák, az előtérben vizesblokk, balra fehér sátor padokkal, mögötte a virágzó rózsakert és a tornácos plébániaépület. A templomhoz hosszú, meredek lépcsősor vezetett fel. Az 1738-ban épült templom és az 1760-ban elkészült harangtorony közötti zöld területen állították fel a színpadot. Éppen a Felvidékről érkezett Crux zenélt. A harangtorony mögött egyik oldalról temető, a másik oldalról a sátrak sokasága, az Egerszalóki Ifjúsági Találkozó és Lelkigyakorlat résztvevőinek otthona ezen a júliusi öt napon.

Sokan vannak, közel hétszázán. Rengeteg visszatérő szalóki, de minden évben nagy számban újak is felfedezik ezt az erőt, megújulást, feltöltődést adó együttlétet. Sok a fiatal, a középiskolás és egyetemista, de szép számmal vannak itt idősebbek is, köztük házaspárok karonülő és körülöttük szaladgáló apróságokkal.

Már belakták a teret. Akik éppen nem a zenekarral énekelnek, csoportokban és párokban beszélgetnek. Mások a fák hűvösében gondolataikba mélyedve csendben üldögélnek. Van min elmélkedni. Előadások és műhelymunkák adnak bőven gondolkodnivalót. Csókay András idegsebész például a mottóhoz kapcsolódott: Nekilendülni annak, ami szép és jó, fiataloként nem is olyan nehéz. Az előadó azt boncolgatta, kibírja-e és hogyan a lendület a kifáradás próbáját. Pécsi Rita neveléskutató „A személyes eszmény ifjúkorban” kérdéskörben a személyes istenkapcsolat kialakításával és ápolásával foglalkozott. A csoportos beszélgetésekben járhatták körül a témákat, a szentmisékben kapott tanítással elmélyítve felismeréseiket.

Már túl vannak a pénteki, bűnbánati napon, amikor a szentgyónás volt a középpontban. A szombat este a találkozó egyik csúcspontja, szentmisével és fáklyás körmenettel a falun át. A főcelebráns és szónok ezúttal Palánki Ferenc püspök, az MKPK ifjúsági referense volt. Számos paptestvér koncelebrált, köztük Kerényi Lajos és Török László, Egerszalók plébánosa.

Galo Gábor ifjúsági referens mint Egerszalók és az ifjúság hűséges barátját köszöntötte Palánki Ferenc püspököt. „A legszentebb áldozat bemutatásával, imával és tanításával lendítsen rajtunk” – kérte a találkozó mottójának jegyében.

Újra itt vagyunk fenn a hegyen. Jézussal együtt azt mondjuk: „Uram, jó nekünk itt lenni” – fogalmazta a benne munkáló érzést Palánki Ferenc, aki hosszú évek óta látogatja Szalókot. E jóérzésnek a forrása a Jóisten közelsége és a közösségi együttlét. „Jézus hívott bennünket a találkozóra, lelki gyakorlatra, hogy megtaláljuk a forrást a megújuláshoz, a lendületet keresztényi életünkhöz. Erőt, bátorságot kérünk tőle, hogy képviselni tudjuk őt a világban” – köszöntötte a találkozó résztvevőit.

Palánki Ferenc szentbeszédében a találkozó mottójának jegyében – „Nekilendülök annak, ami előttem van” – azt gondolatot állította a középpontba, hogyan tudjuk mi képviselni Istent a világban. Mi van előttünk, mi az, aminek neki kell lendülnünk, hogyan tudjuk ezt megtenni, milyen eszközöket kapunk ehhez Istentől. A tanítványok szétküldésének evangéliumi történetéből kiindulva arra mutatott rá, mielőtt Jézus küldetést adott a tizenkettőnek, magához hívta őket, hogy átformálja őket, és lendületet adjon ahhoz, ami rájuk vár. A tanítványok küldetése az volt, hogy tanúságot tegyenek arról a szeretetről, amivel az Atya szereti az embert, azáltal, hogy betegeket gyógyítanak, ördögöt űznek. Sarut és botot visznek magukkal az

útra, és mindig másodmagukkal mennek. Sarut mint a szüntelen úton levés jelképét, a botot – pásztorbot – mint a hatalom jelképét, társat, mert közösségben kell működniük.

Az evangéliumi történettel párhuzamot vonva tanított Palánki Ferenc: Jézus azt kéri tőlünk, hogy az ő útján járjunk, melyen a Szentlélek rendezőereje mutatja meg a jó irányt. Azt kéri tőlünk, vegyük észre a másik embert, aki rászorul egy vigasztaló szóra, egy mosolyra, egy bátorításra, egy szeretetgesztusra. Azt kéri, ha valaki találkozik velünk, akkor Jézus szeretetével találkozzon. Az ember fohászára, imádságára Isten válasza ugyanis az élő ember – idézett a megyés főpásztor egy rabbit. A püspök figyelmeztetett: az isteni szeretetet képviselő ember akkor lehet igazi válasz, ha törekszik az életszentségre. „Megjeddünk ettől a szótól” – utalt az általános emberi reakcióra, mely hajlamos azt képzelni, a szentek büntelének. A szentség azonban nem jelent büntelenséget, hanem azt fejezi ki, elkülönült ettől a világtól, és Istenhez tartozik. A helytálláshoz pedig megkapjuk az eszközöket is. A sarunk arra indít, hogy elinduljunk az úton, hogy nekilendüljünk, a bot pedig nem a verekedés eszköze, hanem annak a hatalomnak a jelképe, aminek erejével győzhetek saját magamon, az indulataimon, gyengeségeimen. És az utat együtt járjuk, mert Jézus mindenkit „közösségre hív, és közösségben küld”.

Jézus az örömhírt bírta a tanítványokra. Azt hirdette, elközelgett az Isten országa. Nem hiányosságaikra figyelmeztette az embereket, hanem arra, felfogták-e, mennyire szereti őket a mennyei atya, hogy kezdhették az egészet előlről, Isten megbocsát nekünk, ha hozzá térünk. „Ha az életetek a helyes irányba halad, akkor célba fogtok érni. Ez az örömhír. A tanítványok tanúságot téve a szeretetről gyógyították a betegeket, kiűzték az ördögöket, a gonosz menekült előlük. A szeretet hatalmát ugyanis nem tudja legyőzni a gonosz. A tanítványok ezt az örömhírt vitték el szerte a világban, és nekünk is ez a feladatunk.”

A mise végén Palánki Ferenc körmenetre hívta a résztvevőket: „Körbeviszük Jézust az Oltáriszentségben, megmutatjuk a világnak, de magunkhoz is vesszük őt a szentáldozásban. Visszük őt a világban mozgó tabernákulumként, hogy arról tegyünk tanúságot, hogy van szeretet, van örök élet, hogy érdemes odaadni az életünket Isten szolgálatára.” A menetet a zászlóvivők vezették. Mögöttük egy óriás rózsafüzért vittek, egy-egy ember egy-egy szemet. Szólt az ének, fáklyák világították meg az utat végig a

falun, kört írva le a templom körül, kicsalogatva az érdeklődő falusiakat a házakból.

Visszaérkezve folytatódott a dicsőítés, énekkel, imával szentségimádásra készültek. „Nekilendülök mindannak, ami előttem áll” – énekelték a „Szalók Dalt”, újra és újra ismétlést kérve. Az ezt követő éjszakai szentségimádásra megtelt a templom. Halk zene, ének és csend váltakozott. Közben kinn, a téren hangosan szólt a moldvai népzene, táncházba csalogatva. Így ért véget az utolsó este Szalókon.

(Trauttwein Éva/Magyar Kurír)

HOGYAN PIHENJÜNK?

Beran Ferenc morálteológus, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Kara docensének gondolatai a nyár, a pihenés adta lehetőségekről.

Nyár van. A nyaralás a családi kapcsolatok elmélyülését és a régi barátokkal való találkozás lehetőségét is magában rejt. A fárasztó és sokáig tartó munka miatt egymástól lelkileg eltávolodott vagy elsodródott emberek újra együtt lehetnek, a közös gyökerekhez visszatérve megújíthatják kapcsolatukat. Lehetőség adódik ilyenkor arra, hogy az elmaradt beszélgetéseket pótolják, közös dolgaikat rendezzék, de arra is, hogy az újabb találkozásból indíttatásokat kapjanak, amelyek gazdagítják őket, és színesebbé teszik az életüket, munkájukat. Ezzel is magyarázható, hogy a nyaralást követően úgy érezzük, frissebbek vagyunk.

A nyár persze a pihenésre is lehetőséget kínál. Sőt, a mai rohanó világban talán a nyár egyik legértékesebb ajándéka is lehet, ha ezt elfogadjuk. Hogyan pihenjünk keresztény módon? – kérdezhetjük. Valószínű, hogy a spirituális könyvek keveset foglalkoznak e témával, pedig a lelki pihenés az életünk fontos része. Tapasztalatunk is van róla. Ez alapján mondhatjuk: a pihenés nem jelent semmittevést. Az ember gondolatait nem lehet leállítani, de még lassítani sem. A lélek a folytonos terhektől megszabadulva szárnyalni szeretne. Meg akar érteni olyan dolgokat, amelyeknek átgondolására a mindennapok fárasztó terhét hordozva nincs módunk. Az élet bozótharcából felemelkedve látni akarja, jó-e az irány, amely felé törekszük, nem kell-e azon módosítani.

A pihenésünket segítheti életünk eseményeinek elrendezése, elmélyítése. Ilyenkor – főleg idősebb korban – elővehetjük fontosabb tárgyainkat, ajándékba kapott könyveinket, utazásaink során vásárolt emléktárgyainkat, fényképeinket, és gondolatban összefűzhetjük őket. Feltehetjük magunknak a kérdést: Hogyan épültek be az életünkbe? Miként hordozzuk ezeket úgy, hogy talán nem is

gondolunk rájuk, mégis hatással vannak a mindennapjainkra? Váratlanul megszólalnak bennünk, szinte látjuk őket, s úgy érezzük, mintha újraélnénk az általuk felidézett emlékeket. Ez a gondolatfűzés, bár előfeszítést kíván a képzelőerőnkől, mégis pihentető. Újra harmóniában láthatjuk múltunkat a jelenünkkel, és így magunk elé tudjuk képzelni a jövőnket is. A dolgok folyamatszerű szemlélése a helyükre rakja életünk addig kevésbé értékelt részleteit, esetleges sikertelenségeit. A feldolgozott kudarc mélyebb újragondolása is a megnyugvásukat segítheti. Az elismerés pedig újabb célok kitűzésére sarkallhat.

Személyes történetünk eseményeit folyamatban látva felismerhetjük, hogy a mi életünk is az egyetemes Egyház életének része, így az üdvösségtörténehez tartozik. E történet egyes elemeire mint kockakövekre visszaléphetünk, és azokon újra elindulva vagy végigfutva lendületet kaphatunk az előttünk álló feladatok teljesítéséhez. Megfáradt lélekkel, a múlt eseményeinek biztos alapja nélkül az ember nem mer új vállalkozásokba kezdeni. Jó példát vehetünk az Ószövetség prófétáiról, akik egy-egy nehéz helyzetben – például a fogságok után – újragondolták történetüket, felolvasták a törvényt, és az Úr segítségét átérzve láttak neki a megújulásnak. Szentjeink is tudtak olvasni a történelemből, felismerték, hogy az Egyháznak megújulásra van szüksége. Ezzel magyarázható, hogy az egyházzsakadások után a lelki élet újra virágozni kezdett.

Végül szót kell ejtenünk az imádság fontosságáról, amely az imént említett pihenés, újragondolás és megújulás egyik legfontosabb feltétele, forrása. Az evangéliumok tanúsága szerint egy-egy nehéz nap után Jézus is visszavonult imádkozni. Ezt tette a fárasztó kafarnaumi nap után is, amikor „mindenki őt kereste” (vö. Mk 1,38). Reggel aztán folytatta útját. Egy feltehetően fárasztó nap után, az esti imádság vagy pihenés idején felkereste Jézust Nikodémus, hogy a lelki megújulásról kérdezze. Jézussal való beszélgetése imádságnak is értelmezhető, amelyből a farizeus megtudhatja, hogy a Szentlelket nem lehet látni, de a kegyelem által újjászületett ember érzékeli (vö. Jn 3,8). E szentírási helyek azt mutatják, hogy a lélek nyugalmát az imádság adja meg az ember számára. Ez szükséges ahhoz, hogy másnap folytatni tudja a munkáját, és lélekben megújulhasson.

Nyár van, most alkalmunk nyílik a pihenésre is. Múltunk és jelenünk újragondolásával rendezzük az életünket, emberi kapcsolataikat, hogy aztán megújult erővel folytathassuk a munkánkat.

(Magyar Kurír)

TANULSÁGOS MESE

A három fa

Volt egyszer három fa. Egymás mellett nőttek az erdőben. Barátok voltak, és - mint többnyire a barátok - ők is sokat beszélgettek egymással. Továbbá - mint többnyire a barátok - ok is teljesen különbözőek voltak, bár ugyanazon a helyen nőttek fel, és mindhárman nagyjából egy magasak voltak. Az első fa szerette a szépet. A második fa szerette a kalandokat. A harmadik fa pedig szerette Istent.

Egy napon fáink arról beszélgettek, mik szeretnének lenni, ha majd nagyok lesznek. "Ha felnövök, faragott kincsesláda szeretnék lenni, teli ragyogó drágakövekkel" - mondta az első fa.

A második fa nem ilyen dolgokra gondolt. "Ha felnövök, hatalmas hajó szeretnék lenni - mondta. - A kapitánnyal, egy nagy kutatóval együtt új országokat fogunk felfedezni." A harmadik fa közben az ágait rázta. "Én egyáltalán nem szeretném, hogy feldolgozzanak - mondta. - Szeretnék itt maradni, ahol vagyok, és minden évben egyre magasabbra nőni, hogy én lehessek az erdő legmagasabb fája. Ha aztán rám néznek az emberek, látják, hogy Istenre mutatok."

Teltek-múltak az évek, és egyszer csak három favágó érkezett az erdőbe. "Végre! - kiáltott fel az első fa, amikor az első favágó kezdte kivágni őt. - Most fog valóra válni az álomom, hogy kincses ládika leszek." "Remek! - kiáltotta a második fa, amikor a második favágó őt kezdte kivágni. - Most megvalósulhat az álomom, hogy vitorlás hajó legyek." "Jaj, ne! - kiáltott fel a harmadik fa, amikor a harmadik favágó őt kezdte kivágni. - Akkor nem tudom többé Isten felé irányítani az emberek tekintetét." A favágók elvitték a három fát, amelyek közül kettő számára sokat ígérőnek nézett ki a jövő. De nem sokára mindhármuknak el kellett temetniük az álmaikat. Ahelyett, hogy szép kincses ládikát faragtak volna belőle, az első fát állatoknál használatos csúnya etetővályúvá, jászollá dolgozták fel. Kecses vitorlás helyett egyszerű halászcsonak lett a második fából. A harmadik fából pedig semmi sem készült. Csak gerendát fűrészelték belőle, és otthagyták az építőmunkás kertjében.

Az élet folyt tovább. Évek teltek el. A három fa lassacskán megtanult együtt élni széttört álmaival. Egy

hideg, téli estén aztán egy csapásra megváltozott az első fa élete. Egy csecsemő született ezen az éjjelen - nyilvánvalóan nem közönséges gyermek. Angyalok énekeltek. Pásztorok és királyok jöttek, hogy meglátogassák. Amikor az első fa felfogta, mi is történt, szíve megtelt örömmel. "Mégiscsak megvalósultak az álmaim - mondta. - Nem raknak ugyan tele arannyal és drágakövekkel, de én ringattam a világ legnagyobb kincsét."

Tovább telt-múlt az idő, összesen mintegy 30 év, és egy napon végre megváltozott a második fa élete is.

Kint volt éppen a tó közepén, amikor szörnyű vihar kerekedett. Erősen fújt a szél, és olyan magasra csaptak a hullámok, hogy a kis csónak már azt gondolta, el kell süllyednie. Ám ekkor valami hihetetlen dolog történt. A rajta tartózkodó férfiak egyik felállt. "Hallgass el!" - És a hullámok engedelmessé váltak neki. Amikor a második fa megértette, mi is történt, az ő szíve is megtelt örömmel.

"Mégiscsak megvalósultak az álmaim - mondta.

- Nem szállítottam ugyan nagy felfedezőt, de a menny és a föld Teremtőjének fiát vihettem."

Nem sokkal ezután a harmadik fa élete is megváltozott. Jött egy ács, és elvitte magával. Megrökönyödésére azonban nem valami szép dolgot készített belőle, még csak nem is valami hasznosat. Ehelyett durva fakeresztet ácsoltak belőle. "Az a fajta kereszt ez, amit a katonák használnak bűnözők kivégzésére." - gondolta a fa rémülten. Valóban a vesztőhelyre vitték. Ott a dombtetőn rászögeltek egy halálra ítélt férfit. Tulajdonképpen ennek kellett volna a legborzalmasabb napnak lennie a fa életében, ha nem lett volna ott az a valaki.: A rajta kínok kínját szenvedő férfi nem egy szokásos bűnöző volt, akinek a saját bűntettei miatt kellett bűnhődnie. Igazából ártatlan volt. Jézus Krisztus volt Ő, Isten Fia, aki a világ bűneiért halt meg. Amikor a harmadik fa rájött, mi is történt, ujjongott a szíve az örömtől. "Mégiscsak megvalósulnak az álmaim - mondta. - Nem leszek ugyan a legmagasabb fa az erdőben, de ettől a naptól kezdve mint Jézus Krisztus keresztje újból és újból Istenre irányítom majd az emberek tekintetét.

NaHallod! Találkozó FÓT

Időpont: 2018. szeptember 14-16.
péntek 16 órától -
vasárnap ebédig

Helyszín: Vörösmarty utca 2.
Fóti plébánia közösségi háza.

Költség: 6.000,-Ft/fő/hétfégre
teljes ellátással, de ágyneműt
hozni kell. (lepedő, párnahuzat,
paplanhuzat vagy hálósák)

Kiket várunk?

Minden érdeklődő nagyothalló és siket testvérünket és hozzátartozóikat. De bárkit szívesen látunk, akit nyitott a hallássérültek világa iránt.

A programokba bármikor be lehet csatlakozni.

Ízelítő a programból: Társasozás, beszélgetés-jelelés, kastélylátogatás, templomlátogatás idegenvezetővel, előadások, elmélkedések, szentmisék, zsolozsma.

Akadálymentesítés: Jelnyelvi és írótolmács segíti az előadásokat és az idegenvezetett programokat.

Jelentkezni a nagyothallok.l elkigyakorlata@gmail.com e-mail címen, vagy a 30/471-3905-ös telefonszámon SMS-ben, Lauer Tamásnál lehet.